

Miroslav Krleža
(1893)

VELIKI PETEK
TISOČ DEVETSTO
DEVETNAJSTEGA

V spomin Karlu Liebknechtu

O Veliko Brezglavo Nekaj, naj bo prekleto tvoje ime
na vseh vekov vekove!

Od žebļjev krvavih se roke človekove zopet gnoje
in ptice zlokobne mrtvaško pesem vrešče,
zlokobne ptice teme, slepe sove.

O Veliko Brezglavo Nekaj, naj bo prekleto tvoje ime
na veke vseh vekov!

V boju s krdelom lažnih in krivih bogov
je padel človekov Sin.

Svoje križe je golgotski cirkus prestavil
iz gobave Judeje v cesarski Berlin.

V arestu, v krvavem bleščanju žandarske laterne
kaj naj hrvatski človek počne?

Le solze hrvatske požira.

Slano in grenko sol.

Bo svetli ideal na veke prezrt, opljuvan, gol?

Mar bo na veke razpet?

V arestu, v krvavem bleščanju žandarske laterne
kaj naj hrvatski človek počne
na Evropski Veliki Petek!

Ko Sina človeškega koljejo, žgejo in dro

in ga ubijajo s svincem in kamnom in kletvijo

na črni, oblačni evropski Veliki Petek,

ko zemeljska krogla se strese, polna krvi in dima

od Transvaala do Kremļa, od Pekinga do Rima,

hrvatski človek prižiga mrliške sveče,

sedmimo žalostno pije in poje razklano:

spet padla je glava kot seme krvavo, rdeče.

Na ladijski jambor so zopet pribili admirala.

Pa nič! Svita se. Internacionala.